

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Dáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **J.G.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o odškodnění podle zák.č. 261/2001 Sb., o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16.2.2011, č.j.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.2.2011, č.j. žalovaná zamítla žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb., z důvodů ukryvání se s odůvodněním, že podle ust. § 3 odst. 2 zák. č. 261/2001 Sb., bylo nutno nárok na jednorázovou peněžní částku uplatnit písemnou žádostí u ČSSZ nejpozději do 31.12.2002, jinak právo na poskytnutí zaniklo. Podáním ze dne 27.10.2010 žalobce uplatnil nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky z důvodů svého ukryvání před rasovou perzekucí v období druhé světové války. Lhůtu k podání žádosti zjevně nedodržel a marným uplynutím lhůty jeho právo na poskytnutí jednorázové peněžní částky zaniklo. K této skutečnosti žalovaná přihlédla z úřední povinnosti a zkoumáním podmínek nároku se proto nezabývala.

V žalobě ze dne 23.8.2011 žalobce namítal, že k zamítnutí žádosti došlo proto, že byla podána mimo termín, který byl stanoven do 31.12.2002, čímž však nebyl zcela popřen nárok na odškodnění, pokud by o věci rozhodl příslušný soud. O odškodnění nepožádal dříve, protože o této možnosti nevěděl. Lhůtu pro podání žádosti považuje za mimořádně krátkou, resp. neměla být časově omezena vůbec vzhledem k charakteru oprávněných, kteří v mnoha případech nejsou gramotní, od inkriminovaných událostí uplynulo více než 60 let a záležitost nebyla uvedena ve známost veřejnosti prostředky pro tuto kategorii lidí dostupnými. V další

části žaloby podrobně popsal inkriminované události v roce 1944 a 1945. Je mu znám výrok Nejvyššího správního soudu, který poněkud zmírnil tvrdost zákona, podle něhož se uchází alespoň o odškodnění. Nejvyšší správní soud vyslovil, že historicky bylo pronásledování Romů za druhé světové války z rasových důvodů prokázáno jednoznačně a že bez ukrývání by vlastně nebylo možno dosáhnout ochrany před vězněním či ztrátou života. Domáhá se, aby soud jeho nárok na odškodnění za dobu nepřetržitého ukrývání v době od 29.4.1944 do 29.1.1945 prokazatelně z důvodů rasových uznal.

Žalovaná ve vyjádření citovala ust. § 1 odst. 1 věty první, odst. 3, § 3 odst. 2 zák. č. 261/2001 Sb., a konstatovala, že nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky žalobce uplatnil dne 27.10.2010 po uplynutí prekluzivní lhůty pro uplatnění nároku, která skončila 31.12.2002. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Za souhlasu obou účastníků rozhodl soud o žalobě podle § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu s listinami založenými ve správním spise tj., že žádost o odškodnění za ukrývání se během druhé světové války z rasových důvodů podle zák. č. 261/2001 Sb., byla u žalované podaná dne 27.10.2010. Tento fakt nezpochybňuje ani sám žalobce.

Pokud se týká námitky žalobce, že lhůta pro uplatnění nároku na odškodnění podle zák. č. 261/2001 Sb., byla mimořádně krátká, k té soud pouze uvádí, že platnost a účinnost zákona nastala 26.7.2001, a proto lhůtu do 31.12.2002 považuje za dostatečně dlouhou, neboť šlo o lhůtu téměř osmnáctiměsíční. Pokud se žalobce odvolává na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které zmírnilo tvrdost zákona, jde o rozhodnutí č.j. 4 Ads 51/2007-57 ze dne 31.3.2008, jímž byl vysloven právní názor tohoto soudu na pojem ukrývání se a rozhodujícím krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že i přes skončená řízení o žádostech o odškodnění podle zák. č. 261/2001 Sb., žalovaná v některých případech rozhodla opětovně na základě dodatečné žádosti vzhledem k rozhodnutí NSS shora, šlo ovšem vždy o situaci, kdy první žádost byla uplatněna v zákonné lhůtě tj., do 31.12.2002. Odvolávat se tudíž na judikát Nejvyššího správního soudu v této věci je bezpředmětné. Žádnou jinou relevantní námitku žalobce v podané žalobě nevznesl.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 o.s.ř., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu